

Bismillahirrahmanirrahim

İmân, duâyı bir vesîle-i katiye olarak iktizâ ettiği; ve fıtrat-ı insaniye onu şiddetle istediği gibi, Cenâb-ı Hak dahi "Duânız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?" (Furkan Sûresi: 77.) ferman ediyor. Hem, "Bana duâ edin, size cevap vereyim. (Mü'min Sûresi: 60.) emrediyor.

Eđer desen: "Birçok defa duâ ediyoruz, kabul olmuyor. Halbuki, âyet umumdur; her duâyaya cevap var," ifade ediyor.

Elcevap: Cevap vermek ayrıdır, kabul etmek ayrıdır. Her duâ için cevap vermek var; fakat kabul etmek, hem ayn-ı matlûbu vermek Cenâb-ı Hakkın hikmetine tâbidir.

Meselâ, hasta bir çocuk çağırır: "Yâ hekim, bana bak."

Hekim "Lebbeyk," der. "Ne istersin?" Cevap verir.

Çocuk "Şu ilâcı ver bana" der.

Hekim ise, ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binâen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez.

İşte, Cenâb-ı Hak Hakîm-i Mutlak, hâzır, nâzır olduğu için, abdin duâsına cevap verir. Vahşet ve kimsesizlik dehşetini, huzûruyla ve cevabıyla ünsiyete çevirir. Fakat, insanın hevâperestâne ve heveskârâne tahakkümüyle değil, belki hikmet-i Rabbâniyenin iktizâsıyla, ya matlûbunu veya daha evlâsını verir veya hiç vermez.

Hem, duâ bir ubûdiyettir; ubûdiyet ise, semerâtı uhreviyedir. Dünyevî maksadlar ise, o nevi duâ ve ibâdetin vakitleridir; o maksadlar, gâyeleri değil. Meselâ, yağmur namazı ve duâsı bir ibâdetdir. Yağmursuzluk, o ibâdetin vaktidir; yoksa, o ibâdet ve o duâ, yağmuru getirmek için değildir. Eđer sırf o niyet ile olsa, o duâ, o ibâdet hâlis olmadığından, kabule lâayık olmaz.

Nasıl ki, güneşin gurûbu, akşam namazının vaktidir; hem güneşin ve ayın tutulmaları, kûsûf ve husûf namazları denilen iki ibâdet-i mahsusanın vakitleridir. Yani, gece ve gündüzün nurânî âyetlerinin nikaplanmasıyla bir azamet-i İlâhiyeyi ilâna medâr olduğundan, Cenâb-ı Hak, ibâdını, o vakitte bir nevi ibâdete dâvet eder. Yoksa, o namaz, açılması ve ne kadar devam etmesi, münecim hesabıyla muayyen olan ay ve güneşin husûf ve kûsûflarının inkişâfları için değildir.

Aynı onun gibi, yağmursuzluk dahi, yağmur namazının vaktidir. Ve beliyelerin istilâsı ve muzır şeylerin tasallutu, bâzı duâların evkât-ı mahsusalarıdır ki, insan o vakitlerde aczini anlar; duâ ile, niyaz ile Kadîr-i Mutlakın dergâhına ilticâ eder. Eđer duâ çok edildiği halde, beliyeler def' olunmazsa, denilmeyecek ki, "Duâ kabul olmadı." Belki denilecek ki, "Duânın vakti, kazâ olmadı." Eđer Cenâb-ı Hak, fazl ve keremiyle, belâyı ref' etse, nurun alâ nur, o vakit duâ vakti biter, kazâ olur.

Demek duâ, bir sırr-ı ubûdiyettir. Ubûdiyet ise, hâlisen livechillâh olmalı. Yalnız aczini izhâr edip, duâ ile Ona ilticâ etmeli; Rubûbiyetine karışmamalı. Tedbîri Ona bırakmalı, hikmetine itimad etmeli, rahmetini ittiham etmemeli.(Sözler 23. Söz)

Bediüzzaman Said Nursi

SÖZLÜK

Abd : Kul,köle.

ÂCZ : Güçsüzlük, kudretsizlik.

AZAMET-İ İLÂHİYE : Allah'ın büyüklüğü.

Duanın kabul olduđu vakitler...

alıntı tarafından yazıldı.

Pazar, 28 Nisan 2024 09:02 -

BELİYYELER : Belâlar, musibetler.

BİNÂEN : Bağlı olarak, dayanarak, -den dolayı, bu sebepten.

DERGÂH : Allah'a ibâdet edilen yer; büyük bir huzura girilecek kapı; padişahların kapısı.

EVKAT-I MAHSUSA : Husûsi, özel vakitler.

EVLÂ : Daha iyi, çok daha iyi, birincisi.

FAZL : Lütuf, bağış, ihsan, karşılıksız iyilik; bereket, bolluk.

FERMÂN : Emir, buyruk, tebliğ.

FITRAT-I İNSÂNİYE : İnsan yaratılışı, tabiatı.

GAYE : Amaç, ideâl, hedef.

GURÛB : Batma, batış, batıda görünmez olmak.

HAKÎM-İ MUTLAK : Sonsuz hikmet sahibi ve herşeyi gayeli ve faydalı yaratan Allah.

HÂLÎS : Hilesiz, katıksız, saf, duru; her işi sırf Allah rızâsı için olan.

HÂLİSEN : Hâlis olarak. Yalnızca Allah rızasını kazanmak arzusuyla.

HEKÎM : Doktor.

HEVÂPERESTÂNE : Sadece yasaklanmış, haram lezzet ve heveslerin peşinde koşarcasına.

HEVESKÂRÂNE : Günahlı işlere hevesli olarak, istekli bir şekilde.

HİKMET : Felsefe, ilim; gayeli olma, faydalılık.

HİKMET-İ RABBÂNİYE : Cenab-ı Hakk'ın terbiye ve idâresinin gayeli ve maksadlı olması.

İBÂD : Kullar.

İKTİZÂ : Gerekme, gerektirme, lazım gelme, işe yarama, icab etme.

İKTİZÂ : Gerekme, gerektirme, lazım gelme, işe yarama, icab etme.

İLTİCÂ : Sığınma.

İNKİŞÂF : Gelişme, açılma, keşfetme, meydana çıkma; terakkî etme.

İSTİLÂ : Kaplama, yayılma, ele geçirme.

İTTİHAM : Suçlama; suçlu duruma düşürme.

İZHÂR : Ortaya koymak, açığa çıkarmak, göstermek.

KADÎR-İ MUTLAK : Kudreti mutlak olan ve herşeye gücü yeten, sonsuz kudret sahibi Allah.

KAZÂ : Vaktinde kılınmayan namazı sonradan kılmak; birdenbire olan musîbet, beklenmedik belâ. Kaderde takdir edilenlerin, zamanı gelince meydana gelmesi.

KÛSÛF VE HUSÛF : Ay ve güneş tutulması.

LEBBEYK : Buyurunuz, emredersiniz, peki efendim, emrine hazırım.

LİVECHİLLÂH : Allah için, Allah nâmına, Allah aşkına, Allah rızasına.

MAKSAD : Ana fikir; kastedilmiş, istenilen şey.

MASLAHAT : Fayda, maksat, keyfiyet.

MATLUB : Talep edilen. İstenen.

MEÂL : Birşeyin pekçok mânâlarından biri; birşeyin kısaca mânâsı, anlamı.

MEDÂR : Sebep, vâsıta, vesîle. Yörünge.

MUAYYEN : Kesin olarak belli olan, belli, ölçülü, tâyin ve tesbit edilmiş olan.

MUZIR : Zıyan veren, zararlı, zarara sokan.

MÜNECCİM : Yıldızların hareket ve hâllerini incelemekle uğraşan, yer ve hareketlerinden mânâ ve hüküm çıkaran, falcı, astrolog.

NÂZİR : Nazar eden, bakan, idâre eden.

NİKAP : Yüz örtüsü, peçe, perde, örtünme.

NİYAZ : Yalvarma, yakarma, duâ.

NÛRUN ÂLÂ NUR : Daha âlâ, daha iyi; nûr üstüne nûr.

REF' : Kaldırmak. Hükümsüz bırakma.

Duanın kabul olduđu vakitler...

alıntı tarafından yazıldı.

Pazar, 28 Nisan 2024 09:02 -

SEMERÂT : Meyveler, faydalar, kârlar, menfaatler.

TAHAKKÜM : Zorbalık etme; zorla hükmetme, mânevî baskı. Diktatörlük.

TASALLUT : Birini rahatsız etme, musallat olma, hükmü altına girme, tahakküm.

UBÛDİYET : Kulluk, kölelik, kul olduğunu bilip Allah'a itaat etme.

UHREVİYE : Ahirete âit.

ÛNSİYET : Alışkanlık, dostluk, ahbaplık, yakınlık

VAHŞET : Korku ve ürküntü, vahşilik, ıssızlık, yabanilik.

VESÎLE : Sebep, vasıta, fırsat, bahane.

VESÎLE-İ KATİYE : Katî sebep, katî vâsıta.

http://www.risalehaber.com/news_detail.php?id=97502